

# Évközi 33. vasárnap

Dán 12,1-3

## Némelyek örök életre

*Abban az időben fölkel Mihály, a nagy fejedelem, néped fiainak oltalmazója; mert olyan szorongattatás ideje következik, amilyen még nem volt soha, amióta nemzetek vannak. Abban az időben megszabadul néped, mind, aki be van írva a könyvbe. Akik a föld porában alszanak, azok közül sokan feltámadnak, némelyek örök életre, mások gyalázatra, örök kárhozatra. Akkor az érteni tudók ragyogni fognak, mint a fénylő égbolt, s akik igazságra tanítottak sokakat, tündökölnek örökkön-örökké, miként a csillagok.*

Dániel próféta könyve igen összetett héber, arám és görög nyelvű írás. Értelmezését nem a nyelvek sokasága nehezíti meg, hanem a szokatlan apokaliptikus stílus. Az apokaliptika a próféta irodalom egyik stílusa, amelyet legtöbbször a végítélet vagy a jövőben beteljesedő katasztrófák, esetleg megszabadulás meghirdetésére használnak. Az Ószövetségben több próféta könyv vagy annak egy részlete íródott apokaliptikus stílusban, az Újszövetségben csak János Jelenések könyve, amely sokat merít a korábbi próféta könyvekből.

A könyv 10–11 fejezetei a választottak megszabadulásáról szóló fantasztikus történeteket tartalmazott. A történelmi szereplők benne allegorikus neveket kapta, a birodalmakat szimbólumok jelzik. A jelen szöveg a végítélet és a végső igazságszolgáltatás kérdésével foglalkozik, az igazak sorsát tárgyalja. Az első kijelentése, hogy nevük fel van jegyezve az élet könyvébe (Kiv 32,32–33; Zsolt 69,29). Ez a kijelentés annak a tudatosítására szolgál, hogy Isten egyetlen jótéteményt sem felejt el, az ő emlékezetében minden megmarad.

A másik érdekesség, hogy az Ószövetségben itt olvashatunk a test feltámadásáról a halottak feltámadásával kapcsolatban (vö. Jn 11,11–13; ApCsel 7,60, 1Tesz 4,13). A Ószövetségben másutt csak arról olvashatunk, hogy a halottak árnyszerű életet élnek, képtelen megszűnni a személyiségük, képtelenek jót vagy rosszat tenni, helyzetükön változtatni, vagy az Istent dicsérni.

Az ószövetségi emberkép abban különbözik a későbbi hellén emberfelfogástól, hogy nem osztja az embert testre és lélekre, és nem vallja azt a tézist, hogy a test halandó, a lélek pedig hallhatatlan. Ennek oka,

hogy számára az ember csak test-lélek egységében képzelhető el. Ha tehát a halandó test nem támad fel, nem restaurálható a halál után az ember. Ezért szükséges a test feltámadásának tanát hirdetni. Ezt a tant az Újszövetség átvette, de Jézus feltámadása után egészen másként, nem spekulációként, hanem tapasztalatként hirdette tovább.

Az örök élet fogalma is itt fordul elő először a Bibliában (12,3), és nem azonos a „hádész”-szal, vagyis az alvilággal, hanem pontosabban, ugyan nem meghatározott módon, de Isten közeli életet jelent. A keresztény örök élet elképzelés minden vonatkozása szintén nincs tisztázva, de Isten közelében való életet jelent, fájdalom, gyengeség és morális hibák nélküli életet hirdetünk.

Az örök élet vagy a mennyország tana sokak számára a felvilágosodás óta, keresztény mákonynak ábrándozásnak tekintett tanítás, amelyvel kétségtelenül visszaéltek azok az igehirdetők, akik leegyszerűsítve azt hirdették, nem számít, hogy itt a földön szenvedünk kell, majd a mennyországban mindezért kárpótolnak bennünket. Az örök élt hite távlatot és bizalmat ad az embernek. Tudja, hogy a cselekedetei Isten előtt nem rejthetők el, hogy az egész élete ítélet alá esik, és Isten egyetlen jótéteményéről sem feledkezik meg. Vagyis életét nem az aktuális társadalmi megítélés alapján vezeti, hanem mindig szeme előtt lebeg, hogy nem csupán az embereknek, hanem még inkább az Istennek kell megfelelni.